

РЕШЕНИЕ

№ 5798

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 24.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10043** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по подадена жалба от А. Д. М. срещу Решение № 1040-21-880/30.08.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което се потвърждава Разпореждане С 214-00-10758/05.05.2021г. на ръководителя на осигуряването за безработица. В обстоятелствената част на жалбата се сочи, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Посочено е, че не са налице предпоставките на чл. 54 е ал.1 вр. ал.4 от КСО. Изтъква, че в преводно нареждане неправилно е посочено основанието, оспорва се посочения размер на парично обезщетение от 3677,70 лв. Поради несъответствие между фактическото и правно основание в оспореното решение се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адв. Дюзова и поддържа жалбата. Претендира разноски по представен списък. Представя писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прекомерност на адвокатския хонорар. Представя писмени бележки.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 188, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По заявление, подадено на 12.10.2017 г. с разпореждане № 214-00-10758-1/18.10.2017 г. на А. Д. М. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода от 11.10.2017 г. до 10.08.2018 г. в размер на 29,90 лв. дневно.

На 09.01.2018г. М. сключва договор с Агенция по заетостта /АЗ/ чрез Дирекция „Бюро по труда Л.“ и НОИ за предоставяне от страна ТП на НОИ на еднократна парична сума от фонд „Безработица“ в размер на цялото или остатъка от дължимото парично обезщетение за безработица, на което има право безработния, на основание чл 47.от ЗНЗ във вр. с одобрен бизнес проект за стопанска дейност. На жалбоподателя е изплатена сума в размер на 4425,20 лв. по сключения договор. С разпореждане № 214-00-10758-2/09.01.2018 г. е прекратено изплащането на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1, т. 1 от КСО вр. чл. 47 от ЗНЗ, считано от 09.01.2018 г. на основание сключен заговор за отпускане на еднократна парична сума от фонд „Безработица“.

Видно от приложената в административната преписка Справка за получени обезщетения от безработен, М. е получил парично обезщетение за безработица за периода от 11.10.2017 г. до 31.10.2017 г. в размер на 448,50 лв., за периода 01.11.2017г. до 30.11.2017г.- сумата от 657,80 лв., за периода 01.12.2017г.-31.12.2017г. – 538 лв., за периода 01.01.2018г.-08.01.2018г. сумата от 149,50 лв., ПОМ възлизащо общо в размер на 1 794 лв., както и еднократна парична сума по чл. 47 от ЗНЗ - 4 425,20 лв.

На 19.04.2021 г. е получено писмо в ТП на НОИ С. град от управителя на „Профи Мърчандайзинг Груп“ ЕАД за уведомяване, че е изплатена по сметка на М. сумата от 6517,25 лв. обезщетение по чл. 225 ал.1 от КТ по повод Решение на СГС по гр. д. № 86910/2017г., и решение на СГС, въззивен състав по гр.д.№14804/2019г. Приложени са преписи от съдебните актове и платежно нареждане от 09.09.2019г. с посочено основание- обезщетени по чл. 225 ал.1 от КТ. Видно от съдържанието на съдебните решения е признато за незаконно прекратяването на трудовия договор на М., същият е възстановен на работа, а дружеството-работодател е осъдено да заплати на М. обезщетение за оставане без работа в периода от 11.10.2017г. до 11.04.2018г. С определение № 287/12.04.2021г. на ВКС не е допуснато касационно обжалване на съдебното решение, определението е окончателно, поради което решението по гр.д.№14804/2019г е влязло в законна сила.

С разпореждане № 214-00-10758-3/05.05.2021 г., издадено на основание чл. 54е, ал. 4, вр. чл. 54е, ал. 1 от КСО от ръководителя на осигуряването за безработица е разпоредено М. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за безработица за периода 11.10.2017 г. – 10.04.2018 г. в размер на 3677,70 лв., поради признаване за незаконно на уволнението му с влязло в сила съдебно решение на СРС и изплатено обезщетение по реда на чл. 225, ал. 1 от КТ.

Именно тази сума е предмет и на потвърждаващото го решение № 1040-21-880/30.08.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град.

Разпореждането в законоустановения срок е обжалвано по реда на чл. 117 от КСО пред директора на ТП на НОИ С. град. С оспореното в настоящото производство Решение № 1040-21-880/30.08.2021г. на директора на ТП на ПОИ С. град разпореждане №214-00-10758-3/05.05.2021г. е потвърдено. Решението е връчено лично на жалбоподателя на 24.09.2021 г., а жалбата срещу него е подадена до административния орган на 05.10.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО срещу подлежащ на оспорване административен акт и от лице, което има правен интерес от оспорването, а разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма. Същото е мотивирано, законосъобразно и правилно.

Спор между страните по фактите няма. Спорно е обстоятелството дали след издаване на разпореждане от 09.01.2018г., с което се прекратява изплащането на отпуснатото на основание чл. 54ж ал.1 вр. чл. 54а ал.1 , чл. 54б ал.1 и чл. 54в ал.1 от КСО парично обезщетение за безработица на А. М. , считано от 09.01.2018г., поради сключен договор за отпускане на парична сума от фонд „Безработица“, жалбоподателят е получил ПОБ, което следва да възстанови, поради получаване на друго обезщетение по чл. 225 ал.1 от КТ от работодателя за същия период.

Съгласно чл. 54е, ал. 1 от КСО, изплатените парични обезщетения за безработица се възстановяват от лицата, чието уволнение е отменено като незаконно, за периода на полученото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от Кодекса на труда. Тълкуването на разпоредбата налага извода, че полученото парично обезщетение за безработица се връща единствено и доколкото лицето реално е получило от работодателя обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ. Аргументи в тази насока са както употребеният в правната норма израз „полученото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ“, а не "присъденото", така и разпоредбата на чл. 54е, ал. 2 от КСО, според която в седемдневен срок от изплащане на обезщетението осигурителят е длъжен да представи копия от съдебното решение и платежните документи в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, от който момент нататък се установяват реалният размер и срокът на действително полученото от лицето обезщетение.

От всички събрани по делото доказателства безспорно се потвърждава обстоятелството, че в изпълнение на влязлото в сила решение СГС на жалбоподателя е изплатена сумата от 6 517,25 лв. , представляваща обезщетение по чл. 225 ал.1 от КТ и лихвата върху него, поради незаконно уволнение от работодателя. Следователно жалбоподателят е получил обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за оставането му без работа, поради незаконно уволнение за периода от 11.10.2017г. до 11.04.2018г. , което като правна последица има възстановяване на полученото за същия период

обезщетение за безработица от органа. За същия период М. е получил и парично обезщетение за безработица в размер на 3677,70 лв. от ТП на НОИ, видно от сключения на 09.01.2018г. договор, с който му се предоставят еднократно сумата в размер на цялото или остатъка от дължимото парично обезщетение за безработица, на което има право безработният, изчислено съобразно разпореждане № 214-00-10758-1/18.10.2017г. Ясно е посочено в решението как е формирана посочената сума: 1794 лв. получени ПОБ и сумата от 1883,70 лв. по договора/63 работни дни по 29,90 лв. на ден/,получени предварително еднократно по реда на чл. 47 от ЗНЗ, поради което неоснователно е възражението за необоснованост на извода за дължимост на тази сума. Неправилно жалбоподателят тълкува по различен начин същността на получените сумите, тези по посочения договор по чл. 47 от ЗНЗ и тези, изплатени на база разпореждане за отпускане на обезщетение за безработица, поради което счита, че след 09.01.2018г. не е получавал ПОБ. Въпреки, че договорът е сключен на основание ЗНЗ, а разпореждане за отпускане на ПОБ е на база разпоредбите на КСО, то и двата акта се отнасят до правото на лицето да получи обезщетение за безработица, като разпоредбата на чл. 47 от ЗНЗ визира правна възможност и доразвива общия принцип на запазване и насърчаване на заетостта, като изрично е посочено, че право на еднократна парична сума имат лицата, които отговарят на изискванията за отпускане на парично обезщетение при условията и по реда на Кодекса за социално осигуряване. Т.е. между тези разпоредби съществува логическа и правна свързаност и обусловеност, което прави схващането на жалбоподателя, че сумата по чл. 47 от ЗНЗ не е обезщетение за безработица неправилно. Не се споделя от настоящия състав възражението за неправилно посочване на основанията в платежно нареждане като еднократна сума и като парично обезщетение за безработица, което както се изтъкна по-горе е идентично по своята правна същност и принципно няма връзка с факта на получаване на сумите от жалбоподателя. Отделно от изложеното не е спорно, че получените суми са за различни периоди, като са посочени основанията, а именно обезщетение за безработица. Възражението, че лицето не е притежавало качеството безработно лице, а е било работодател по сключен договор от 26.02.2018г. между „ЕС Маркет България“ ЕООД и Г. Б. и договор от 01.03.2018г. между АЗ, А. М. и „ЕС Маркет България“, ЕООД/л.92-95/ не променя факта, че за спорния период жалбоподателят е получил едновременно обезщетение за безработица от работодателя „Профи Мърчандайзинг Груп“ ЕАД и ТП на НОИ С.-град, нито дерогира разпоредбата на чл. 54е ал.4 от КСО. Неправилно е развитото в писмени бележки схващане, че поради наличието на Разпореждане от 09.01.2018г., с което е прекратено изплащането на парично обезщетение за безработица, считано от същата дата и прекратяването на регистрацията като безработно лице, то жалбоподателят е с прекратено изплащане на обезщетение. От посочената дата не се е следвало продължаване на изплащането на обезщетения по общия ред, поради факта на пълното им получаване, еднократно, в размер на цялото или остатъка от дължимото обезщетение за безработица, на което има право безработният, както е видно от сключения на 09.01.2018г. договор и за което липсва спор между страните. Неоснователно е изтъкнатото, че след 08.01.2018г. лицето не е получавало парично обезщетение за безработица. Сключеният на 09.01.2018г. договор опровергава това твърдение, като следва да се отбележи отново, че неправилно се прави различно тълкуване на правната природа на понятията „обезщетение за безработица“ и „еднократно парична сума от фонд „Безработица“, което е част или

целият размер на дължимото парично обезщетение за безработица , на което има право лицето“.

Предвид всичко изложено по-горе, настоящият състав намира, че обжалваното Решение № 1040-21-880/30.08.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане №214-00-10758-3/05.05.2021г. на ръководителя на осигуряването за безработица, е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК Административен съд София – град, Трето отделение, 62 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. М. срещу Решение № 1040-21-880/30.08.2021 на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което се потвърждава Разпореждане С 214-00-10758/05.05.2021г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА А. Д. М. да заплати на ТП на НОИ С. -град сумата в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: